

heden, men ogsaa kan fremtræde paa andre Maader, og Landsthinget vil i saa Henseende have tilstrækkelig Competence til ogsaa at gjøre sin Myndighed gjældende. Landsthinget kan saaledes baade gennem et Mistillidsvotum til vedkommende Minister, gennem Nægtelse af Finantsloven og paa andre lignende Maader give sin Billie til at gjøre Ansvar gjældende over for Ministeren Udtryk, uden at det just behøvede at være en egentlig Anklage. Det forekommer mig derfor, at skjøndt der ganske vist kunde tænkes andre Udtryk, er det, der hidtil er brugt, et meget korrekt, fordi det, der virkelig sker, er, at Rigsdagen erklærer dette Regnskab for nu at være sluttet saaledes, at Ansvar ikke længere kan gøres gjældende fra Rigsdagens Side i den Anledning. Derimod er Ordet „godkjende“ i og for sig uehdigt, og det af flere Grunde: For det Første kan det siges, som det allerede er blevet sagt af det ærede Medlem for Veile Amts 1ste Valgkreds, at det ikke er muligt for dette Things Medlemmer at inklade sig paa at godkjende Statsregnskabet, idet ikke en Gang Udvalgets Medlemmer end mindre andre kunne trænge saaledes ind i Statsregnskabet, at de kunne give en egentlig Godkjendelse af det. Men det er endda det mindst Væsentlige. Mere væsentlig er det derimod, at det overhovedet taget ligger uden for Rigsdagens Opgave at godkjende Regnskabet. Dermed har Rigsdagen ikke Noget at gjøre. Den har kun at træffe Afgjørelse af Statsrevisionens Indstillinger og derved for sit Vedkommende give Regnskabet den regnskabsmæssige Afslutning; men Rigsdagen har derimod slet ikke at inklade sig paa at sige: nu er dette Regnskab godkendt. Trods det, at Rigsdagen har behandlet Regnskabet, kan der meget godt gøres Indsigelser imod det. For det Første er der derved Intet afgjort om Regeringens Myndighed lige overfor de den underordnede Autoriteter til at gjøre Indsigelser gjældende med Hensyn til Statsregnskabet og gjøre Ansvar gjældende mod dem i saa Henseende, baade Strafansvar og Erstatningsansvar. Dette er ikke afskaaret ved Rigsdagens Behandling og Beslutning. Regnskabet er nemlig ikke dermed endelig godkendt. End ikke lige overfor Ministeren er Sagen afgjort med Rigsdagens Votum; thi det maa erindres, at ogsaa Kongen efter Grundlovens § 14 har Anklagemyndighed. Man kan altsaa ikke sige, at Regnskabet ved den Behandling, det har faaet i Rigsdagen, kan siges at være godkendt. Imidlertid kunde man jo nok til Nød hjælpe paa det foreslaaede Udtryk ved en Tilføining f. Ex. af, at Rigsdagen kan for sin Del godkjende Regnskabet, eller lignende Udtryk; men det bliver dog et uehdigt Udtryk. Jeg vilde imidlertid ikke have lagt saa stor Vægt derpaa, hvis ikke Flexaltallets Motivering var af den Bessaffenhed, at den synes i flere Henseender at hvile paa en statsretlig Misforstaaelse. Jeg skulde derfor

antage, at det vilde være rettest at forblive ved det Hidtilværende og altsaa stemme for Mindretallets Indstilling; men i ethvert Tilfælde maa jeg antage, at Udvalget indtil den følgende Behandling vil underkaste dette Spørgsmaal en fornyet Overveelse, hvortil der jo er saa meget mere Opfordring, som det jo, efter hvad der er blevet udtalt her i Dag, vil blive nødvendigt, at Forslaget til Beslutning omskrives ogsaa i de fleste andre Punkter.

Maaberg: Jeg skal ikke nu komme ind paa den Form for Indstillingen, som her foreligger, idet Flexaltallet i Stedet for at holde sig til det tidligere Vedtagne og lade det fremtræde som det Virkelige, stiller sine Forslag saaledes frem, at Mindretallet maa stille sine Endringsforslag dertil, hvorved det unegtelig kommer til at se ud, som om det var Flexaltallet, der holdt sig til det Bestaaende, og Mindretallet, der vilde fremkomme med Forslag til Forandring deri, hvilket som bekendt ikke er Tilfældet. Til den historiske Fremstilling, som den ærede Ordfører gav af de Forhandlinger, som tidligere have været førte om at indsatte Ordet Godkjendelse i Stedet for at benytte den Form for Rigsdagens Beslutninger, som man i de senere Aar har benyttet, skal jeg endnu sige dette, at det ikke nogenstinde tidligere har været vedtaget at indsatte Ordet Godkjendelse. Det har været foreslaaet, men der blev den Gang fra forskjellige Sider gjort Indvending derimod, fordi dette Ord ikke udtrykte den samme Mening som den, der laa i det den Gang brugte Ord „Decharge“, og fordi det havde forskjellige andre Mangler. Jeg skal her blot tillade mig at nævne, hvad den daværende Ordfører for det Udvalg, som behandlede Statsrevisionens Betænkning i 1864—65, udtalte med Hensyn til de Ord, som man da fandt skulde sættes i Stedet for Ordet „Decharge“. Jeg haaber, at den høitærede Formand vil tillade mig at oplæse disse Aar Minier. Den daværende Ordfører for Udvalget, det nuværende ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgkreds (Sjøggsbro), udtalte, som det vil ses af Folkethingstidenden Spalte 2649: „Udvalget har nu søgt en Form, som det antager indeholder netop det Selsamme som det, der stod i den tidligere vedtagne, og som maatte kunne forstaaes af samtlige Medlemmer, idet det nemlig foreslaar, at Slutningsindstillingen skal lyde saaledes o. s. v.“. Det vil være de Herrer bekendt, hvorledes denne Indstilling tidligere har lydt. Grunden til, at man den Gang var misfornøjet med Ordet „Decharge“, var dels den, at det var et fremmed Ord, og dels den, at det var et Ord, som de Færreste egentlig forstod, og man ønskede derfor at faae dette Ord ombyttet med en tilsvarende dansk Benaevnelse. Det er dette, som man har udfundet her, og det vandt den Gang almindelig Tilslutning baade i Folkethinget, hvor det blev enstemmig vedtaget, og i